

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-10 У. 21760/18
Дана 24.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Наде Балешевић, председника већа, Весне Слијепчевић и Весне Мартиновић, чланова већа, уз учешће судског саветника Јелене Јордовић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., кога заступа Зоран Рибаров, адвокат из Новог Сада, Струмичка број 1, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА ПОЉОПРИВРЕДЕ, ШУМАРСТВА И ВОДОПРИВРЕДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ број 320-01-5055/2017-09 од 15.11.2018. године у правној ствари подстицајних средстава, на нејавној седници већа одржаној 24.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије број 320-01-5055/2017-09 од 15.11.2018. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије да тужиоцу А.А. из ..., ... број ..., накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија, Управе за трезор, број 320-2-3-2/17-001 од 15.06.2017. године којим се ставом 1. утврђује пасиван статус пољопривредном газдинству БПГ ..., чији је носилац А.А., овде тужилац од 08.12.2014. године; ставом 2. констатује се да пасиван статус пољопривредног газдинства траје три године; ставом 3. констатује се да пољопривредно газдинство у пасивном статусу не може да остварује мере за подстицање пољопривредне производње на које би имало право према посебним прописима и ставом 4. да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду 04.12.2018. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да оспорено решење не садржи било какво

образложење и да је у директној супротности са ранијим решењем Министарства пољопривреде којим је усвојена његова жалба изјављена против решења Министарства финансија, Управе за трезор, о увођењу пасивног статуса пољопривредног газдинства тужиоца. Налази да првостепени орган након поништаја решења о увођењу пасивног статуса није поступио по упуту туженог, већ је донео истоветно решење, а тужени је овде оспореним решењем, одбио жалбу не дајући било какво изјашњење на жалбене наводе. Даље наводи да се на страни 2. и 3. предметног решења наводи да је тужени нашао да је првостепени орган правилно и потпуно утврдио чињенично стање и донео правилно и законито решење и да у спроведеном поступку нема недостатака. Истиче да је то једино образложење које је дато, односно да нема изјашњења о жалбеним наводима а у претходном делу образложења само је препричано шта је констатовао првостепени орган у свом решењу. Истиче да тужени потврђује првостепено решење којим се уводи пасиван статус пољопривредном газдинству тужиоца, са образложењем које је идентично као у раније поништеном првостепеном решењу, односно да је тужилац наводно користио државно пољопривредно земљиште без правног основа. Указује на чињеницу да му уговор о закупу није био достављен на потписивање до дана од када почиње да тече пасиван статус (децембар 2014. године), што представља најгрубље кршење законске норме од стране ресорног Министарства и најгрубљу повреду права тужиоца као најповољнијег понуђача, закупца земљишта и лица које је уплатило депозит која новчана средства се имају сматрати закупнином за прву сезону закупа. Посебно указује да се о тим жалбеним наводима тужени није изјаснио. Даље истиче да је првостепено решење у свему контрадикторно и да садржи потпуно погрешну оцену доказа, посебно у делу у којем првостепени орган констатује да је Основни суд у Врбасу донео пресуду на основу признања по тужби А.А. против Републике Србије у предмету пословни број П. 280/15. Истиче да првостепени орган пресуду очигледно није правилно разумео и да је погрешно протумачио диспозитив пресуде наводећи да из ње проистиче “да се Министарство пољопривреде и заштите животне средине – Управа за пољопривредно земљиште обавезује да закључи Уговор о закупу пољопривредног земљишта у државној својини са Галетин Јовицом” али да је у изреци ове пресуде изричито наведено да је Република Србија, Министарство пољопривреде и заштите животне средине “дужна трпети да се на основу ове пресуде има сматрати да је тужена Република Србија, Министарство пољопривреде и заштите животне средине Београд са тужиоцем закључило Уговор о закупу пољопривредног земљишта у државној својини, све према условима из одлуке председника Општине Врбас о давању у закуп пољопривредног земљишта у државној својини број 06.2-107/2013-II/02 од 24.04.2014. године са трајањем закупа до 30.10.2016. године и закупнином од 20238,78 ЕУР-а у динарској противвредности по средњем курсу на дан уплате све у односу на пољопривредно земљиште у државној својини уписаној у лист непокретности ... КО Змајево и то: парцела број ... њива треће класе, поршине 14,2536ха и парцела број ..., њива прве класе, површине 5,8508ха, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења”. Сматра да је на основу ове пресуде већ закључен Уговор о закупу између тужиоца и Републике Србије за све три сезоне закупа за предметно земљиште, да Уговори о закупу не могу бити потписивани од стране Министарства пољопривреде јер је изреком предметне пресуде Република Србија обавезана да је дужна трпети да се на основу пресуде има сматрати да је Уговор закључен. Посебно указује да је то истицано и у жалби, али да се тужени ниједном једином реченицом у свом решењу не осврће на жалбене наводе. Констатује да је

неспорно да постоји правноснажна судска пресуда из које проистиче да тужилац има закључен Уговор о закупу са Републиком Србијом по ресорном Министарству пољопривреде и то за коришћење предметног земљишта у све три агроекономске сезоне и то сезоне 2013/2014, 2014/2015 и 2015/2016. Наводи да је и њему, као и другим најповољнијим понуђачима одлука о давању у закуп достављена по истеку свих оптималних агротехничких рокова за предузимање радњи и обраде припреме земљишта (орање, предсетвене припреме) и по истеку чак и оптималних рокова за сетву. Истиче да је претрпео штету услед кршења законских норми, процедура и рокова од стране органа Републике Србије на начин да је услед касног ступања у посед по истеку свих оптималних агротехничких рокова остварио знатно мање приносе гајене културе на земљишту које је предмет закупа. Посебно истиче да у сезони 2013/2014 није могао остварити средства подстицаја развоја пољопривредне производње у износу од 12.000,00 динара по хектару у складу са тада важећим прописима код Управе за трезор Министарства финансија. Даље наводи да је на основу правноснажне пресуде Основног суда у Суботици пословни број П. 334/14 којим је одбијен тужбени захтев Републике Србије, Министарства пољопривреде, према тужиоцу (потраживање у износу од 3.970,43 ЕУР-а) усвојен противтужбени захтев тужиоца према Републици Србији, Министарству пољопривреде и том пресудом Министарство пољопривреде је било обавезано да тужиоцу исплати износ од 6.393,14 ЕУР-а, те да је из образложења те пресуде видљиво да се управо радило о коришћењу земљишта по уговору о закупу бр. 320-11-2278/38-10-15 од 01.10.2010. године по којем очигледно није постојала обавеза тужиоца, већ је напротив, Република Србија обавезана на исплату накнаде тужиоцу. Додаје да је ове доказе доставио уз жалбу, али да се тужени у свом решењу на те доказе и жалбене наводе није изјаснио. Даље наводи да се у идентичној правној и фактичкој ситуацији у којој се нашао тужилац, нашао и Б.Б из ..., да су Б.Б. прослеђени уговори о закупу пољопривредног земљишта у државној својини с тим да је са њим уговоре потписало Министарство пољопривреде, а тужилац је исходовао судску правноснажну пресуду по којој Република Србија трпи да се има сматрати да је Уговор о закупу закључен и посебно указује да иако је реч о идентичним правним и фактичким ситуацијама Министарство финансија, Управа за трезор је закључком број 320-00-1610/16-001-005 од 14.02.2017. године, обуставило поступак у вези увођења пасивног статуса пољопривредног газдинства Б.Б., док је у односу на тужиоца поступљено потпуно различито. Предлаже да суд оспорено решење поништи и предмет врати туженом на поновно одлучивање, или да преиначи оспорено решење и да на основу пресуде усвоји жалбу тужиоца изјављену 22.06.2017. године против решења Министарства финансија – Управе за трезор о увођењу пасивног статуса ПГ тужиоца број 320-2-3-2/17-001 од 15.06.2017. године, поништи предметно решење и предмет врати Министарству финансија, Управи за трезор на даље поступање или да оспорено решење преиначи и на основу пресуде усвоји жалбу тужиоца изјављену 22.06.2017. године против првостепеног решења, предметно решење првостепеног органа поништи и обустави поступак код Министарства финансија, Управе за трезор по предлогу и иницијативи за увођење пасивног статуса пољопривредног газдинства чији је носилац тужилац а туженог обавезе на накнаду трошкова управног спора у износу од 30.000,00 динара за састав тужбе и таксе по одлуци суда (паушално 10.000,00 динара).

У одговору на тужбу тужени је остао у свему код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења, првостепеним решењем број 320-2-3-2/15-001 од 15.12.2014. године о пасивном статусу пољопривредног газдинства утврђен је пасиван статус пољопривредном газдинству БПГ ... чији је носилац А.А. из ..., овде тужилац, у трајању од 3 године због коришћења пољопривредног земљишта у државној својини без правног основа на основу иницијативе Министарства пољопривреде и заштите животне средине, Сектор пољопривредне инспекције, Одељења пољопривредне инспекције за пољопривредно земљиште – Јужнобачки управни округ број 906-275-320-990/3/2014-04 од 08.12.2014. године. Против решења о пасивном статусу предметно пољопривредно газдинство је у законском року изјавило жалбу у којој је предложено да се оспорено решење поништи. По разматрању жалбе, оспореног решења, као и увидом у све списе предмета Министарство пољопривреде и заштите животне средине као другостепени орган донео је решење број 320-01-2261/2015-09 од 13.11.2015. године којим је поништено решење о пасивном статусу пољопривредног газдинства и предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак и одлучвање. У поновном поступку првостепени орган је поново размотрио иницијативу Министарства пољопривреде и заштите животне средине, Сектор пољопривредне инспекције, Одељење пољопривредне инспекције за пољопривредно земљиште – Јужнобачки управни округ број 906-275-320-990/3/2014-04 од 08.12.2014. године, затим записник истог органа број 906-275-320-876/2014-04 од 10.11.2014. године, записник број 906-275-320-990/2014-04 од 20.11.2014. године и записник број 906-275-320-990/3/2014-04 од 25.11.2014. године, наводе из жалбе носиоца предметног пољопривредног газдинства као и све списе предмета и утврдио да је тужилац учествовао у поступку јавног надметања за давање у закуп пољопривредног земљишта у државној својини и том приликом је излицитирао пољопривредно земљиште под шифром јавног надметања број 112, односно катастарске парцеле број ..., .., уписане у лист непокретности број ... КО Змајево, укупне површине 20,1044ха на основу чега је добио одлуку председника Општине Врбас о давању у закуп пољопривредног земљишта у државној својини број 06.2-107/2013-П/02 од 24.04.2014. године. Инспекцијском контролом пољопривредне инспекције записнички је констатовано да тужилац користи пољопривредно земљиште у државној својини без правног основа тако што је у производној 2013. и 2014. години извршио сетву кукуруза на катастарским парцелама број .. и ... КО Змајево, а да није закључио уговор о закупу са Министарством пољопривреде и заштите животне средине, Управом за пољопривредно земљиште. У току инспекцијског прегледа пуномоћник тужиоца доставио је писану изјаву 20.11.2014. године у којој је потврдио да је у мају након добијања одлуке о давању у закуп пољопривредног земљишта у државној својини од 24.04.2014. године ушао у посед предметног пољопривредног земљишта и извршио обраду односно сетву кукуруза и убирање кукуруза као и да је спреман да измири све обавезе плаћања за

коришћење предметног пољопривредног земљишта у производној 2013. и 2014. години, али уз умањење закупнине због изгубљене субвенције и касног уласка у посед. Дана 28.03.2016. године пуномоћник тужиоца доставио је Управи за трезор пресуду на основу признања Основног суда у Врбасу број 11 П 280/2015 од 01.06.2015. године која је правноснажна од 19.06.2015. године, а којом се тужена Република Србија, Министарство пољопривреде и заштите животне средине обавезује да је дужна да трпи да се на основу наведене пресуде има сматрати да је тужена Република Србија, Министарство пољопривреде и заштите животне средине са тужиоцем закључила Уговор о закупу пољопривредног земљишта у државној својини а све према условима из одлуке Председника општине Врбас о давању у закуп пољопривредног земљишта у државној својини број 06.2-107/2013-П/02 од 24.04.2014. године са трајањем закупа до 30.10.2016. године и закупнином од 5.238,78 ЕУР-а у динарској противвредности по средњем курсу на дан уплате. Управа за трезор је 22.05.2017. године упутила допис Министарству пољопривреде и заштите животне средине – Управи за пољопривредно земљиште ради добијања обавештења о евентуалном закључењу Уговора о закупу пољопривредног земљишта у државној својини са тужиоцем на основу Одлуке председника општине Врбас о давању у закуп пољопривредног земљишта у државној својини број 06.2-107/2013-П/02 од 24.04.2014. године чији су предмет катастарске парцеле број 3933 и 3934 КО Змајево. Нарочито имајући у виду пресуду на основу признања Основног суда у Врбасу која је правноснажна од 19.06.2015. године на основу које се Министарство пољопривреде и заштите животне средине, Управа за пољопривредно земљиште обавезује да закључи Уговор о закупу пољопривредног земљишта у државној својини за предметно пољопривредно земљиште са тужиоцем према условима наведеним у Одлуци председника општине Врбас од 24.04.2014. године са трајањем закупа до 30.10.2016. године и закупнином од 5.238,78 ЕУР-а у динарској противвредности по средњем курсу на дан уплате. Министарство пољопривреде и заштите животне средине – Управа за пољопривредно земљиште је дана 05.06.2017. године дописом број 320-11-4212/2017-14 потврдила да тужилац није закључио Уговор о закупу предметног пољопривредног земљишта, јер није поступио по пресуди Основног суда у Врбасу односно није платио закупнину утврђену Одлуком председника општине Врбас о давању у закуп пољопривредног земљишта у државној својини број 06.2-107/2013-П/02 од 24.04.2014. године. Такође, у достављеном допису је наведено да је према евиденцији Управе за пољопривредно земљиште против тужиоца покренут поступак ради наплате закупнине за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини у Општини Суботица због неплаћене закупнине по основу Уговора број 320-11-2278/38/2010-15 од 01.10.2010. године у износу од 3.970,43 ЕУР-а. По разматрању свих чињеница констатовано је да је тужилац поступио супротно члану 15. став 2. тачка 5. алинеја 9. Правилника о упису у регистар пољопривредних газдинстава и обнови регистрације као и о условима за пасиван статус пољопривредног газдинства (“Службени гласник РС”, бр. 17/2013...46/17) јер је користио пољопривредно земљиште у државној својини без правног основа, односно до дана доношења оспореног решења није закључио Уговор о закупу пољопривредног земљишта у државној својини са Министарством пољопривреде и заштите животне средине, Управом за пољопривредно земљиште. На основу изнетог тужени је оценио да је првостепени орган правилно и потпуно утврдио чињенично стање и донео правилно и законито решење, па је одлучио као у диспозитиву решења од 15.11.2018. године.

По оцени Управног суда, основано се тужбом указује да је повређен закон на штету тужиоца, јер је тужени одбио жалбу тужиоца налазећи да је неоснована, а да при том није дао образложење на наводе жалбе. Наиме, тужилац је у жалби између осталог указивао да је првостепено решење контрадикторно и да садржи погрешну оцену доказа, да је диспозитив решења незаконит јер ниједним прописом није искључено суспензивно дејство жалбе, да је тужени потврдио првостепено решење којим се уводи пасиван статус пољопривредном газдинству тужиоца, са образложењем које је идентично као у раније поништенем првостепеном решењу, односно да је тужилац наводно користио државно пољопривредно земљиште без правног основа. Указивао је на чињеницу да му уговор о закупу није био достављен на потписивање до дана од када почиње да тече пасиван статус (децембар 2014. године), да је првостепено решење у свему контрадикторно и да садржи потпуно погрешну оцену доказа, да првостепени орган пресуду на основу признања Основног суда у Врбасу П.280/15 очигледно није правилно разумео и да је погрешно протумачио диспозитив пресуде, односно да је на основу ове пресуде већ закључен Уговор о закупу између тужиоца и Републике Србије за све три сезоне закупа за предметно земљиште, да уговори о закупу не могу бити потписивани од стране Министарства пољопривреде јер је изреком предметне пресуде Република Србија обавезана да је дужна трпети да се на основу пресуде има сматрати да је уговор закључен, те да исплата закупнине по пресуди не би могла да буде основ за увођење пасивног статуса пољопривредног газдинства тужиоца почев од 08.12.2014. године, имајући у виду да је пресуда донета тек 01.06.2015. године. Даље је у жалби указивао на одлуку Апелационог суда у Новом Саду Гж. 3149/16 од 16.11.2016. године и пресуду Основног суда у Бачкој Паланци П. 147/14 од 25.04.2017. године, те истицао да му је одлука о давању у закуп достављена по истеку свих оптималних агротехничких рокова за предузимање радњи и обраде припреме земљишта. Истицао је и да је правноснажном пресудом Основног суда у Суботици пословни број П. 334/14 одбијен тужбени захтев Републике Србије, Министарства пољопривреде, према тужиоцу (потраживање у износу од 3.970,43 ЕУР-а) усвојен противтужбени захтев тужиоца према Републици Србији, Министарству пољопривреде и том пресудом Министарство пољопривреде је било обавезано да тужиоцу исплати износ од 6.393,14 ЕУР-а, те да је из образложења те пресуде видљиво да се управо радило о коришћењу земљишта по уговору о закупу бр. 320-11-2278/38-10-15 од 01.10.2010. године по којем очигледно није постојала обавеза тужиоца, већ је напротив, Република Србија обавезана на исплату накнаде тужиоцу. Указивао је још и да се у идентичној правној и фактичкој ситуацији у којој се нашао тужилац, нашао и Б.Б. из ..., да су Б.Б. прослеђени уговори о закупу пољопривредног земљишта у државној својини с тим да је са њим уговоре потписало Министарство пољопривреде, а тужилац је исходовао судску правноснажну пресуду по којој Република Србија трпи да се има сматрати да је Уговор о закупу закључен и посебно указује да иако је реч о идентичним правним и фактичким ситуацијама Министарство финансија, Управа за трезор је закључком број 320-00-1610/16-001-005 од 14.02.2017. године, обуставило поступак у вези увођења пасивног статуса пољопривредног газдинства Б.Б., док је у односу на тужиоца поступљено потпуно различито. Изнете наводе жалбе, тужилац је поновио и у тужби против оспореног решења. Међутим, ове жалбене наводе тужени орган у образложењу оспореног решења не наводи, нити их цени и образлаже, због чега је оспорено решење донето уз повреду правила поступка.

Тужени орган је дужан да жалбене наводе цени и образложи, правилном

применом материјалног права, имајући у виду да су од значаја за правилност одлучивања туженог органа. С обзиром на то, Управни суд је утврдио да се оспореним решењем тужени орган није изјаснио о наводима жалбе тужиоца, због чега је оспорено решење туженог органа, по оцени овог суда, засновано на битној повреди правила поступка, прописаној одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97, 31/01 и 30/10), према којој образложење решења садржи утврђено чињенично стање и разлоге, који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а у вези члана 235. став 2. истог закона, сагласно којој одредби у образложењу другостепеног решења морају се ценити и сви наводи жалбе. Стога је у поновном поступку потребно отклонити наведене повреде правила поступка, те након оцене свих навода жалбе, донети ново на закону засновано решење.

У конкретном случају нису испуњени услови за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције из члана 43. став 1. Закона о управним споровима, јер природа ствари то не дозвољава и утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то.

Са изнетих разлога налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу 1. диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), с тим што су примедбе и правно схватање суда изнети у овој пресуди, обавезујући за тужени орган у смислу члана 69. наведеног Закона.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је применом одредбе члана 66. и 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20) обавезао туженог, да тужиоцу на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 17.870,00 динара и то: за састав тужбе износ од 16.500,00 динара, на име таксе на тужбу износ од 390,00 динара и на име таксе на пресуду износ од 980,00 динара, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12..37/21) и Закону о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94...95/18), док је преко траженог износа, захтев тужиоца превисоко постављен, јер није у складу са наведеним тарифама. На основу изнетог, одлучено је као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.02.2022. године, III-10 У. 21760/18

Записничар
Јелена Јордовић, с.р.

Председник већа-судија
Нада Балешевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МА